



**A Norvég Civil Alap által kiírt, s azon nyer &quot;Hospice Önkéntes Képzés&quot; c. tanfolyamunk gyakorlati moduljának egyik etapja az Irgalmasrend Pécsi Hospice Osztályának megismerése volt. Az 52 jelentkező közül 20 főt választottunk, velük kezdtük el a képzést tavaly novemberben.**

Bevallom együtt éreztem az önkéntes jelöltjeinkkel, akik már nagyon várták, hogy odakerülhessenek, ahova indultak: a betegek mellé.

Ugyanakkor tudták, hogy az elméleti modulokon tanultak - hospice szemlélet, annak alapszabályai, az önkéntes kódex, vagy az alapvető mentális, ápolási ismeretek - nélkül hiába lépnek betegágy mellé, nem tudják a dolgukat, nem tudják ők, mint „laikusok” mit tehetnek és mit nem. Mivel segítenek, és mivel ártanak? A tudatalatti félelmeinket pedig csak a tanulással, szembenézéssel tudjuk leküzdeni.

Első beteglátogatásunk az Irgalmas Rend Hospice Osztályán volt. Jelöltjeink már jóval a megbeszélte időpont előtt a bejáratnál voltak. Ennek is volt haszna. Míg bementünk olyan ismerkedés, beszélgetés indult el közöttük, amire eddig a zsúfolt programok miatt nem volt módjuk. Örültek a közvetlenebb kapcsolatnak, hisz ki

is mondták...

A Betegápoló Irgalmasrend Hospice Osztályán **Vasa Mariann** ápolási igazgató várt minket, s később

**Morvay Imre, Pio Atya**

, a rendházfőnöke is csatlakozott hozzánk.

Vasa Mariann körbe vezette a 10 fős csoportunkat, majd az osztály szívet adó közösségi térben álltuk körbe, ahol elmondta mit és hogyan végeznek.

A látottak után hallhattuk is, a családi légkörben (semmi sem fehér, és kórház jelleget sugalló) a beteg az első. A kívánsága parancs. Ezért például ha a beteg épp palacsintát vagy vadat enne, az önkéntes, vagy más – ha nincs közeli hozzátartozója, aki hozna neki – elkészíti számára azt. Nyáron akár ágyon is kitolják őket az emeleti teraszra, ahol a munkatársak megkülönböztetett és vidám szalmakalapban vigyáznak rájuk, míg ők élvezik a napsugarát, a friss levegőt.

Az ápolók felelősségteljes, folyamatos munkájuk mellett, a betegekkel hosszabb beszélgetéseket nem tudnak folytatni. Az ő munkájukat segítik, egészítik ki az évek óta idejáró önkéntesek. Ők, ha kell, órákig ülnek a betegágy mellett. Megtanulták mi az ő kompetenciájuk. Nem a szakmai személyzet helyett, hanem a betegért vannak, tevékenykednek. Egyikük elmondta, milyen fontos dolog az érintés. De ehhez is, mint a mélyebb őszinte beszélgetéshez időre, és hatalmas türelemre, megértésre van szüksége a betegnek. Nem lehetnek az önkéntesek tolakodóak, kíváncsiak. A beteg habitusának, lelkiállapotának megfelelően kell egy-egy kommunikációban részt venniük. Sokszor az is elég, ha csak ott ülnek mellettük és hallgatnak, netán verset, mesét olvasnak fel. A mesék nagyon jó hatása vannak nemcsak a

gyerekekre, de a felnőtt betegre is!

Bemehettünk egy úgynevezett kreatív szobában, ahol **Horváth Annamária**

mentálhigiénikus terapeuta beszélt a betegekről, az általa és az önkéntesek által végzett munkáról. Épp akkor volt ott a Nagy Lajos Gimnáziumból két önkéntes fiatalember, akik elmondták, hogy az itt zajló kötetlen beszélgetések, kézimunkák (maci, puha labda készítése, stb.), zenehallgatás során sokszor azt sem tudják ki, miért van ott, mi a baja. Van, akiről csak akkor derül ki – utólag! – hogy halálos beteg, amikor hiányolni kezdik, mert régóta nem látták.

Annamari sok emberbaráti gesztust, gyakorlatot, szakmai praktikát vet be a betegek minél jobb komfortérzete, mentális állapota végett. Volt olyan betege, aki imádta a múzeumokat. Miatta, hogy az ágyban is nézhető legyen, vett egy Ipod-ot, s azon barangolták végig a világ nevezetes múzeumait a virtuális térben.

Láttuk a kápolnát, a betegek hozzátartozói által karácsonyra készített angyal sarkot, amit az osztály nagy becsben őriz. S persze a szebbnél szebb szobanövényeket, melyek a folyosón állnak sorfalat, hogy az arra járók mindig jól érezzék magukat.

Leendő önkénteseink első csoportja, kivétel nélkül elégedett volt a látogatással. A hospice szellemiség átvételét az Irgalmasrendben látottakkal, tapasztaltakkal is erősíteni tudtuk.

Köszönjük a lehetőséget, a rend vezetőinek és munkatársainak. Jó érzés volt - s mindegyikünkben ez fogalmazódott meg - az igazi elhivatottsággal, munkával párosuló szeretettel találkozni.

*Helschtáb Klára*